

συσφρευθῶσιν ὡς ἀρέγγαι ἐντὸς πλοίου καὶ ἄχθῶσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν, οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει νὰ γίνηται λόγος οὔτε περὶ Ρωσίας, οὔτε περὶ Βουλγαρίας. Τῷ εἶπον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόλεμον καὶ ὑπῆγεν. Ἄν ἤρνεϊτο θὰ τῷ ἐστοίχιζεν ἑκατοντάδας τινὰς ραβδισμῶν. Ἐπειτα δὴνυσε πεζῇ τὴν μακρὰν καὶ δύσκολον ὁδὸν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ρουχτσούκιον· τὸν προσεβάλαμεν ἡμύνθη.

Βλέπων ὅτι τὸ ὄπλον του δὲν μᾶς ἐνέπνεε φόβον, ἀπέβαλε τὸ θάρρος. Ἦθελεν ἤδη νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, ὅτε μικρὸς τις στρατιώτης, τὸν ὁποῖον ἠδύνατο νὰ φωνεύσῃ διὰ τοῦ μέλανος γρόνθου του, πλησιάζει καὶ τῷ ἐμπήγει τὴν λόγχην εἰς τὴν καρδίαν. Τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν του;

Ἐν τούτοις κατετρυχόμην ὑπὸ τῆς δίψης. Ποῦ ἠδυνάμην νὰ εὔρω σταγόνα ὕδατος; Πολὺ πιθανὸν ὁ Τούρκος, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα, νὰ ἔφερεν ὑδροδόχην. Ἀμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Προσπαθῶ νὰ τὸν πλησιάσω... Ἐρπῶ... Οἱ πόδες μου προσκολλῶνται ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐκάστη κίνησις μοὶ πρεξεναί φρικώδεις πόνους. Κλαίω, ἐκβάλλω κραυγὰς, ἀλλ' ἐξακολουθῶ νὰ σύρωμαι. Τέλος φθάνω εἰς τὸν σκοπὸν μου. Ἰδοὺ ἡ ὑδροδόχος. ὦ, εἶνε σχεδὸν πλήρης! Θὰ ἔχω ἀρκετὸν ὕδωρ μέχρι τοῦ θανάτου μου. ὦ θυμά μου, σὺ θὰ μὲ σώσης! Ἦρχισα νὰ ἐκπωματίζω τὴν ὑδροδόχην, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος, ἀλλ' αἰφνης χάνω τὴν ἰσορροπίαν, πίπτω μὲ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ σωτήρός μου. Τὸ πτώμα ἤρχιζε ν' ἀποσυντίθεται καὶ νὰ ὀζῇ.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος. Ὁ μέγας αὐτοῦ δίσκος, τὸν ὁποῖον ἔβλεπον διὰ μέσου τῶν κλάδων, μοὶ ἐφαίνετο ἐρυθρὸς ὡς αἷμα. Θὰ ἔχωμεν σήμερον θερμοτάτην ἡμέραν. ὦ γείτόν μου, τί θ' ἀπογίνης; Εὐρίσκεισαι ἤδη εἰς φρικώδη κατὰστασιν. Ναί, ἐνέπνεε φρίκην. Αἱ τρίχες τοῦ ἤρχιζον νὰ πίπτωσι, τὸ φύσει μέλαν χρομᾶ του κατέστη πρασινοκίτρινον, τὸ δερμα τοῦ προσώπου του διεσάθη καὶ ἐρράγη ὀπισθεν τῶν νώτων. Οἱ σκώληκες μυρμηκιῶσιν ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ πόδες τοῦ ἦσαν περιεσφιγμένοι ἐντὸς τῶν περικνημίδων καὶ μεταξὺ τῶν πορπῶν αὐτῶν· τὸ δερμα εἶνε κεκαλυμμένον ὑπὸ φυσαλλίδων. Εἶνε ἐξοιδημένος ὡς ὄρος. Τί θὰ τὸν κάμῃ ὁ σημερινὸς ἥλιος;

Ἀδύνατον νὰ μείνω τόσῳ πλησίον. Πρέπει ἀφευκτικῶς ν' ἀποσυρθῶ ὀλίγον. Φεῦ! Θὰ δυνήθῃ; Δύναμαι ἀκόμη νὰ ὑψώσω τὸν βραχίονα, ν' ἀνοίξω τὴν ὑδροδόχην, νὰ πῶ ὀλίγον ὕδωρ, ἀλλὰ πῶς θὰ κινήσω τὸ βαρὺ καὶ ἀδρανὲς σῶμά μου;

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλησίον τοῦ πτώματος τούτου. Θ' ἀποσυρθῶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὑποχωρῶν ἡμισυ βῆμα τὴν ὥραν.

Ἡ ἐργασία αὕτη διήρκεσεν ὅλην τὴν πρωίαν, οἱ πόνοι ἠῤῥησαν, ἀδιάφορον. Δὲν ἐνθυμούμαι, δὲν γνωρίζω πλέον τί εἶνε ὑγιὲς ἄνθρωπος. Ἐξωκειώθη πλέον πρὸς τὴν νόσον μου. Κατόρθωσα τέλος ν' ἀπομακρυνθῶ μέτρα τινὰ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνα-

πνεύσω ἐπὶ πολὺ καθαρὸν ἀέρα, ἐὰν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ καθαρὸς ἀήρ πλησίον πτώματος. Ὁ ἀνεμος μετέβαλε διεύθυνσιν καὶ μοὶ φέρει τοιαύτην δυσομίαν, ὥστε καταλαμβάνομαι ὑπὸ ναυτιάσεως. Ὁ κενὸς στόμαχός μου συνέλκεται σπασμωδικῶς καὶ μετὰ καταχθονίου πόνου, τὰ ἐντόσθιά μου συστρέφονται. Ἐν τούτοις ὁ μεμολυσμένος ἀήρ δὲν παύει νὰ πληροῖ τὴν ρίνα, τὸ στόμα, τὸν λάρυγγά μου. Καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀπελπισίας, καὶ... ἀρχίζω νὰ κλαίω.

Αἰσθάνομαι ὅτι λιποθυμῶ. Αἰφνης... ἀλλὰ δὲν εἶνε παίγνιον τῆς φαντασίας μου; Ὁχι, δὲν πιστεύω. Ναί, ὁμιλοῦσι. Ναί, ἀκούω βηματισμοὺς ἵππων. Ἦθέλησα ἤδη νὰ καλέσω εἰς βοήθειαν, ἀλλ' ἐκρατήθην. Ἴσως εἶνε Τούρκοι. Τί νὰ κάμω τότε;...

Ἀλλ' ἰδοὺ διέρχονται τὸν ρύακα καὶ ἀναγνωρίζω Κοζάκους. Στωλὰ κυαναί, ἐρυθρὰ ταινία εἰς τὴν περισκελίδα, μεγάλαι λόγχαι. Εἶνε περίπου πεντήκοντα. Ἐμπρὸς βλέπω τὸν ἀξιωματικὸν μὲ τὸ μέλαν αὐτοῦ γένειον ἱππεύοντα ὠραῖον ἵππον. Μόλις οἱ Κοζάκοι διεπέρασαν τὸν ρύακα, ὁ ἀξιωματικὸς στρέφεται ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου του καὶ προστάσσει: «Ἐμπρὸς, τριποδητε!»

— Σταθῆτε, σταθῆτε, πρὸς Θεοῦ! Βοήθειαν, βοήθειαν, ἀνέκραξα. Τὸ ποδοβολητὸν τῶν ρωμαλέων ἵππων, ὁ ἦχος τῶν σπκθῶν καὶ τῶν φωνῶν καλύπτουσι τὸν ρόγχο μου. Δὲν μὲ ἤκουσαν ὦ, κατάρρα!

Πίπτω ἀδρανὲς, μὲ τὸ πρόσωπον κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζω νὰ κλαίω. Συγχρόνως ἀνατρέπειται ἡ ὑδροδόχος καὶ χύνεται τὸ ὕδωρ, ἡ ζωὴ μου, ἡ σωτηρία μου, τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ ἠδύνατο νὰ βραδύνῃ τὸν θάνατόν μου... ἀλλ' ὅτε τὸ ἠννόησα δὲν ἔμενε πλέον παρὰ ἡμῖς ποτήριον ὕδατος. Τὸ λοιπὸν κατεπόθη ὑπὸ τῆς ξηρᾶς καὶ ἀπλήστου γῆς.

Ἀδυνάτῳ νὰ περιγράψω τὴν κατὰστασιν, ἐν ἣ εὐρέθην μετὰ τὸ φρικτὸν αὐτὸ δυστύχημα!

Ἐμείνα ἀκίνητος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλεισμένους. Ὁ ἀνεμος μετεβάλλετο πάντοτε ὅτε μὲν μοὶ ἔφερε δροσερὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα, ὅτε δὲ μεμολυσμένον. Ὁ γείτων μου κατέστη φάσμα· φρίκη μὲ κατέλαβεν ὅποταν ἠθέλησα νὰ τὸν παρατηρήσω. Δὲν εἶχε πλέον πρόσωπον. Αἱ σάρκες ἀπεσπάρσθησαν τῶν ὀστέων καὶ τὰ ὀστᾶ ταῦτα μοὶ ἐμειδίω, διὰ τοῦ φρικώδους ἐκείνου μειδιάματος, τὸ ὁποῖον πάντοτε μοὶ ἐπροξένει μεγάλον πόνον, ἂν καὶ προηγούμενως εἶχον ἀνατάμει πολλὰς κεφαλὰς. Ὁ σκελετὸς οὗτος περιβεβλημένος στολὴν μετὰ μεταλλίνων κομβίων μοὶ ἐπροξένει ρῆγος.

— Ἰδοὺ ὁ πόλεμος! ἐσκεπτόμην. Ἰδοὺ ἡ εἰκὼν του!

Ὁ ἥλιος δὲν ἔπαυε ν' ἀκοντιζῇ τὰς πυρίνους ἀκτῖνάς του. Αἱ χεῖρες καὶ τὸ πρόσωπόν μου κατεκάησαν ἤδη. Τὸ ἐναπολειφθέν μοὶ ὕδωρ τὸ ἔπιον ὅλον. Τόσῳ ἐδίψω, ὥστε θέλων νὰ πῶ μίαν σταγόνα τὸ ἐρρόφησα ὅλον διὰ μιᾶς... Ἀχ,

διατί δὲν προσεκάλεσα τοὺς Κοζάκους, ὅταν διήλθον πλησίον μου; Καὶ Τούρκοι ἐὰν ἦσαν θὰ εὐρισκόμεν καλῆτερα ἀπὸ ἐδῶ. Θὰ μὲ ἐβασάνιζον μίαν, δύο ὥρας... ἐνῷ τώρα ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσας ὥρας θὰ υποφέρω ἀκόμη πρὶν ἐπέλθῃ ὁ θάνατος.

ὦ μητέρα μου, ἀγαπητή μου μητέρα! Θ' ἀποσπάσῃς τὰς λευκάς σου τρίχας. Θὰ πλήξῃς τὴν κεφαλὴν σου ἐπὶ τῶν τοίχων. Θὰ καταρασθῇς τὴν ἡμέραν κατ' ἡν μὲ ἐγέννησες. Θὰ καταρασθῇς ὅλους ἐκείνους ὅσοι ἐφεύρον τὸν πόλεμον διὰ νὰ βασανίσωσι τὴν ἀνθρωπότητα.

Καὶ σὺ, προσφιλὴς μοι Μαρία, δὲν θὰ μάθῃς κἄν τί ὑπέφερα. Ὑγίαινε, μητέρα μου, ὑγίαινε, μνηστὴ μου, ἀγάπη μου!... Ἀχ, ὅποια ὀδύνη, ὅποια βάσανος!... Λιποθυμῶ.

Ὅτε συνήλθον εὐρισκόμεν ἐν Νοσοκομείῳ. Οἱ στρατιῶται, οἵτινες μετέβησαν πρὸς ταφὴν τῶν νεκρῶν, μὲ ἀνεκάλυψαν καὶ μὲ μετέφερον ἐνταῦθα. Πέριξ μου βλέπω τοὺς ἰατροὺς καὶ τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλέους. Ἀναγνωρίζω διάσημον καθηγητὴν τῆς Πετροπόλεως, ὅστις ἐπεμελεῖτο τὰς κνήμας μου.

— Ἐστάθης ἀρκετὰ τυχερὸς, νεανία, μοὶ ἔλεγε, δὲν θὰ ἀποθάνῃς. Δὲν ἔχασες παρὰ μίαν κνήμην. Δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα! Λοιπὸν! πῶς εἶσαι; δύνασαι νὰ ὁμιλήσῃς;

— Μάλιστα, δύναμαι.

Καὶ τοὺς διηγήθην ὅ, τι ἀνεγνώσατε.

Ε. ΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ προεχέει:

Η ΜΟΝΑΧΗ

Διήγημα Eugène d'Aurillac

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

A. ΚΑΛΛΙΒΟΚΑ

ἐφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

A. ΚΑΛΛΙΒΟΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὐρίσκονται ἀμφοτέρω ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΤΕΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΜΑΔΕΡΑΙ

Τὸ ὠραιότατον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ Ἱταλοῦ συγγραφέως, εὐρίσκεται ἐν τῷ γραφεῖῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τιμᾶται ἀντὶ δρ. 1.50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τε-
λῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.